

OPENBARING 3 : 19

Tekst: *Zo wie Ik liefheb, die bestraf ik en kastijd Ik; wees dan ijverig, en bekeer u.*

THEMA: DE BRIEF AAN DE GEMEENTE VAN LAODICEA

WELKE ONS SPREEKT:

1. VAN HAAR DROEVE STAND DIE ZIJ INNAM

2. VAN DES HEEREN TROUW, BESTRAFFING, RAAD, LIEFDE EN BELOFTE

Wij kunnen op verschillende wijze, geliefden, getroffen worden door het Woord des Heeren. Zo ook door deze brief.

Het is al enige tijd geleden dat ik zo deze brieven eens door zat te lezen, dat ik ook bij de laatste kwam. En dat er een zekere droefenis was vanwege de situatie die ons hier getekend wordt: Lauw, niet koud en niet heet. Ja, en dat is een situatie daar hoeven we niet zo ver voor te zoeken, gelijk we in alle brieven hebben betuigd. Het mag bij de ene tijd en de andere tijd verschillen, maar al deze dingen ons voorgehouden zijn ons voorgehouden eigenlijk tot lering, ook wie wij zijn. Dat de wortels van al wat boos en verkeerd is in onze harten gevonden wordt.

Zo kan je het wel eens lezen dat je alles wat in de zeven gemeenten gevonden wordt allemaal terug vindt in je eigen kleine persoonlijke leven.

Maar die droefheid maakte plaats voor blijdschap toen mijn aandacht een ogenblik bepaald werd bij het woord wat we als tekstwoord kozen: Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig en bekeer u. Toen werd er iets van de tip van de sluier opgelicht van wat wij misschien leerstellig nog wel voor elkaar zouden krijgen en wel weten, maar waarvan wij toch niet de innerlijke troost en vrede kunnen smaken, tenzij de Heilige Geest Zelf onze harten daarvoor ontsluit en Zelf onze zielen vervult met dat geheimenisholle wat in dat vers ligt uitgedrukt: Zo wie Ik liefheb. Want dan zie je bij al die mensen die ons in de gemeenten getekend zijn, waarvan er gewisselijk ook zullen zijn geweest die zijn afgevallen, in die zin, die

OPENBARING 3 : 19

uitwendig tot haar behoord hebben en die nooit innerlijk, noch de belofte, noch de vermaning en raadgeving hebben gehoord. Maar nu gaat het over Zijn Sion. En die heeft Hij lief en daar bemoeit de Heere Zich mee. Is dat dan niet verwonderingswaardig? Want dat de Heere nu met mensen, waar nu al die kwalen waar wij in de loop der maanden over hebben gesproken, met al die kwalen behept, dat het Hem nu te doen is om hun eeuwig heil en zaligheid. Het is zo'n voorrecht als wij zo'n woord eens mogen lezen. Dan zie je de vastigheid en de troost en de bate daarin voor Zijn Sion. Dan kan je ook Psalm 81 verstaan, die wij gezongen hebben, die niet schijnt te kloppen met onze bevattingen. Want wij zeggen: De Heere wist toch alles van tevoren al? Hoe kan de Heere toch zeggen: Ach Israël, hoor Mij toch betuigen dat gij naar Mijn raad wilde horen en voor Mij wandelen. Dat ga je dan verstaan. Niet leerstellig, maar dat ga je van harte verstaan, dat dat allemaal waarheden zijn waarmee de Heere Zijn volk naar de laagte brengt. Dat het allemaal waarheden zijn om ons bij te brengen: Zo erg is het nu met ons, zo diep zijn wij nu gevallen, dat, met eerbied gesproken, die hoge God als het ware doet alsof Hij zegt: Hoe zal Ik u toch zetten onder de kinderen, hoe zal Ik u het gewenste deel geven? Want die zondaren hebben het de Heere alleen maar moeilijk gemaakt, arbeid gemaakt met hun overtredingen. De Heere heeft geen gewillige, maar onwillige en weerbarstige zondaren lief in Christus. En nu buigt en werkt Hij daar zolang aan totdat ze naar Zijn wijze raad op het punt zijn dat Hij zegt: Het is genoeg. Dat is voor de één vroeger, voor de ander later, maar dan is het einde hier bereikt en dan is het voor de Heere precies voldoende. Ja, dat is eigenlijk dat wonder in deze laatste brief, die enerzijds zulke gedachten oproept: O, hoe vreselijk, maar nog groter en nog wonderlijker is het wat er doorheen schijnt: De milde handen en de vriendelijke ogen van een getrouw Verbonds-Jehovah.

Ziet u, daarom zeg ik: Hoe lezen wij nu Zijn dierbaar Woord? Want wij kunnen niet lezen. Dat denken wij wel, maar wij kunnen niet lezen. Wij lezen maar wat en we vergeten weer wat, maar de Heere leert lezen, Zijn Woord grijpt zelf die zondaar aan door de kracht des Geestes. En als je het dan zo mag lezen, geliefden, uit die Bron, dan vallen al die zogenoemde moeilijke teksten, waar men het over heeft, waar men als een vlieg om de lamp heen draait, eigenlijk weg. Dan hoeft je niet meer te zoeken naar: Hoe moet ik nu op een orthodoxe wijze verklaren 'zie Ik sta aan de deur en Ik klop', zonder nu het welbehagen en de macht en majesteit van Zijn wil geweld aan te doen en om toch ook het tekstwoord enigermate recht te doen. Dat valt dan allemaal weg, want dan is het Woord een geopend Woord. Dan is het een Heilsfontein, waarin de Heere op volkomen wijze heeft gezegd wat Hem behaagt, wat Hij wil en waarin Hij bestraft.

De gemeente van Laodicea lag zuid-westelijk in Frygië tegen de grens van Karië aan. Heel dicht, een enkel uur verwijderd van Kolosse, waar de apostel zijn brief aan geschreven heeft. Zo vinden we dan ook in de brief aan de Kolossensen, in het tweede en het vierde hoofdstuk, geschreven van des apostels strijd voor degenen die in Laodicea zijn. En aan het eind vinden wij ook dat hij bezweert als het ware dat ook die brief gelezen zal worden door die te Laodicea zijn, dat ze de brief aan de Kolossensen zullen lezen. Hij geeft ook getuigenis aan Epafras, die in gebed en

OPENBARING 3 : 19

arbeid bezig was voor die gemeente te Laodicea en hij groet ze hartelijk, alhoewel hij ze van aangezicht niet had gezien, maar hij had nochtans grote strijd voor hen.

Waarschijnlijk is zij ook gesticht vanuit één van de andere gemeenten waar de apostel Paulus gearbeid heeft, of door medewerkers die uit die gemeente zijn uitgegaan. Er is in ieder geval in deze mooie, prachtige, rijke stad, dichtbij de rivier Lykos gelegen, een gemeente ontstaan naar het welbehagen Gods.

De stad was bekend om haar grote rijkdom. Want als een bijzonderheid vermeld de historie dat ze in het jaar 60 geheel werd verwoest door een aardbeving en dat geheel zonder hulp van de overheid de burgers met eigen middelen de stad weer hadden herbouwd, zodat in de tijd dat ze deze brief kregen, de stad weer in al haar schoonheid was opgericht. Er was een medische school. Het was een centrum van banken, zouden wij zeggen, van geldzaken. Er werd een prachtige wol vervaardigd, een zwarte wolsoort, die duur verkocht werd.

Laodicea stond bekend als een zeer welvarende gemeente, waar ook in het maatschappelijke alles op hoog peil stond. Armoede wist men niet wat het was.

In die stad heeft de Heere Zich een gemeente uitverkoren en bijeen geroepen onder de prediking van Zijn Woord en getuigenis, van Zijn Evangelie.

En onder die rijke mensen heeft de Heilige Geest zo gearbeid dat er gevonden werden die dat Woord des Heeren door overtuiging des Geestes mochten aannemen en die door een waarachtig geloof in die enige Naam die onder de hemel gegeven is, bij elkaar werden geroepen.

De gemeente bestaat al enkele tientallen jaren, maar nu gaat de Heere een brief schrijven aan deze gemeente.

Waarom?

Omdat het Zijn gemeente is en niet van mensen.

Zijn gemeente, dat is zo'n troost.

Want als wij van zulk een zaak zouden horen, of wij mensen zouden er iets van zien of bemerken en we zouden niet recht ontdekt zijn aan onszelf, dan zouden we daar met een heel kleine moeite wel een streep door gegeven hebben. Dan zou ze voor ons niet meetellen. Dan was er voor ons niet anders te zeggen dan: Holle vaten, letterknappen, geestes-apen. Holle vaten zonder klank, zouden wij zeggen.

Maar dat is nu juist het verderende van Gods eeuwige raad en liefde. Waar de Heere Zich mee wil bemoeien, daar bemoeit Hij Zich mee, dat laat Hij niet los. Wat Hij van eeuwigheid heeft liefgehad en aan Zijn Zoon gegeven, dat geeft Hij nooit meer op.

Wat een standpunt heeft de mens toch, als je daar eens aan denkt.

Ik dacht in dit verband nog aan een geval uit ons midden, dan hoor je zo wel eens wat van de buitenkant, hoe men met alle godzaligheid zo lauw is, dat men op goddeloze wijze Gods Woord, Zijn rechten en inzettingen verschopt en vertrappt. Daar dacht ik een ogenblik aan, dan ga je zo'n gedachte eens inleven, van mensen, die menen geroepen te zijn om een medemens in een soort conflict te brengen, wat hij wel en wat hij niet doen mag. Hij mag niet dopen, hij mag geen belijdenis doen, want je moet dit en je moet dat. Dan zeg je weleens: Het is te hopen dat daar ook nog onder vallen, dat de Heere Zich ermee bemoeit. Maar als ze toch één keer met een zondaar te doen krijgen die het verstaat, dan zegt hij: Ga alsjeblieft weg. Want

OPENBARING 3 : 19

de mens is een ik-god, een rampzalige ik-god. En daar drijft hij nu zijn arme evenmens in de kaken van de hel, zonder enig gewetensbezwaar. Dan houdt het opeens op. In plaats dat hij hem in de klem zet van het eeuwig Evangelie Gods door welke wij móéten zalig worden. Dat is er niet bij. En men beseft het niet omdat men stukken over het remonstrantisme schrijft. Men beseft het niet dat men in de aard der zaak nog nooit iets verstaan heeft van dat eeuwige welbehagen Gods, waarbij wij eruit gezet worden.

Och ja, daar dacht ik ook aan - niet als een verachtende spreekwijze, wat ik nu zeg - dat het je weleens leed doet, dat je zegt: Heere, geef ons toch daarin die rechte weg van Uw Woord, Die geen uitweg weet, Die iedere deur voor een zondaar op slot zet, en zegt van tweeën één: Of de duivel en zijn ganse rijk en de wereld kiezen: Vooruit dan; dan hoeft je niet te belijden, dan hoeft je ook niet te dopen, dan hoeft je niets meer te doen; Of wandelen naar Zijn rechten en naar Zijn inzetten.

Die lijn is zoek. Dat durft een mens niet eens meer aan. Vaak ook niet omdat de eigen stand voor de Heere niet recht is.

Nu ja, goed, ik weid een ogenblik uit, vergeef me.

Dit zegt de Amen, de trouwe en waarachtige Getuige, het Begin der schepping Gods.

Dat is een wonderlijke benoeming die de Heere Jezus Zichzelf hier geeft: Dit zegt de Amen.

Amen, leert de catechismus, wil zeggen: Het zal waar en zeker zijn. Het onbedrieglijke, het eeuwig vaste, dat wil het eigenlijk zeggen.

Het grondwoord van amen is ook het grondwoord van het woordje dat wij kennen als 'geloof' in het Oude Testament. Geloof is ook: Dat waarachtig en zeker is; ergens zeker van zijn.

Maar nu, hier spreekt het Onderwerp Zelf, Die de Vastigheid, de Zekerheid, de Onveranderlijkheid IS. De Amen.

Ja, ik zou zeggen, in welke stand slaat dat nu op deze gemeente, waarvan we later zulke droeve dingen zullen horen? Hoe slaat dat er op?

Het slaat er op dat het daar in Laodicea allemaal hele wijze mensen waren die flink konden praten en alles uit elkaar rafelen, over schepping en herschepping en over alles en nog wat. Het waren over het algemeen nog ontwikkelde mensen ook, min of meer. Ze waren op zich niet zo dom, maar ze waren afgedreven van DE Waarachtige en dan komt een mens in zijn waarachtigheid terecht en hij weet niet dat dat allemaal leugen en onwaarachtigheid is. Dat weet hij niet.

En daarom begint de Heere tot deze gemeente, die zo waarachtig in zichzelf is, zo'n rechte lijn trekt, te zeggen: Dit zegt de Amen. Vergis je niet! Ik ben het. Ik ben alleen Die enig Vaste, Die volmaakte, Die Onbewogene. Wat Ik zeg IS de waarheid. En in die waarheid die Ik ben, ben ik ook getrouw, die zal Ik doen zegevieren, die zal Ik door alles heen met de almacht van Mijn genade vergezellen, Ik zal nooit loslaten - en niet in de eerste plaats wil dat zeggen: Ik zal jullie nooit loslaten, mar het wil hier eigenlijk in de eerste plaats zeggen: Ik zal nooit herroepen hetgeen Ik eenmaal heb gesproken. Hij is trouw aan Zijn verbond.

OPENBARING 3 : 19

Trouw, dat is Zijn eeuwige, bewuste vasthouden aan het gemaakte bestek, aan Zichzelf vasthouden. God houdt Zichzelf altoos vast, in die zin. Hij is eeuwig onveranderlijk.

Hij is de waarachtige Getuige.

Ze hebben een getuigenis nodig. En nu is er nog wel een getuigenis. Dat heb je onder de mensen ook wel. En denk nu niet dat ik ergens op doel, op alles doel ik. Getuigenis, ook in de zin van wat ik net aanhaalde, een getuigenis. Dat men elkaar, als het ware, op een manier aanpakt die tegen het Woord en tegen de Getuige Zelf indruist. Daar geeft men ook een getuigenis. Maar één ding wordt er in gemist, en dat is dit: Wij prediken Christus, de gekruisigde. De Joden wel een ergernis en de Grieken een dwaasheid, maar hen die geloven een kracht Gods. Dat ontbreekt. De Getuige Zelf ontbreekt daaraan. En dan hou je een getuigenis, rechtzinnig of onrechtzinnig, over, maar het is allemaal niets waard. Want men durft elkaar niet meer aan te zien om te zeggen: Kind, jongen, meisje, dit is de weg, wandel in dezelve. Ja, een hoop mensen zijn er bang voor. Als je van de belijdenis, als het ware, maar een belijdenis der waarheid maakt, zo'n soort historieel kennisnametje, dan gaat het wel. Maar als je een klein beetje ernstiger de zaak mag zien, dan doen ze het niet meer. Dat zeg ik weleens. Dat heb ik ook wel meegemaakt bij de catechisanten: Ja maar, zoals u het nu zegt Maar ik zeg u, geliefden, als je waarlijk de Heere mag hebben, Die je zendt, dan laat je geen ruimte over. Dan zeg ik weleens: Dan wil ik het weleens zien wat ze dan doen. De één met een smoesje om de zaak maar te camoufleren, het heeft allemaal niets te betekenen, belijdenis, dat doe je gewoon, dan kan je je kind laten dopen, en zo. Of, de waarachtige gang van Gods Woord: Waarheen? Stop eens even! Want we kunnen God toch niet tot een bespotting, al doen wij dat maar, maar het is toch Gode geklaagd om Gods werk in Zijn lieve Zoon door Zijn Heilige Geest in het midden der gemeente tot een bespotting te gaan maken, alsof God dood is. En zo doen die mensen, alsof God dood is. Terwijl men woest wordt als men over de 'God is dood' theologie hoort, maar voor hen is God dood.

Maar voor de zondaar die gaat geloven in de levende God, en daarom gaat hij zeggen: Heden, heden. Er is geen andere kant.

Nu, geliefden, daarom zegt Hij: En de waarachtige Getuige.

Het gaat hier nu niet eens om een getuigenis. Er komt niet een briefje dat wat vertelt. Maar er komt een brief van DE GETUIGE, Die staat erachter. De hemelse Getuige, Die voor des Vaders aangezicht is. Die spreekt en Die is DE Waarheid.

Dat is ernstig, maar het is ook troostrijk, dat er bij alle getuigenissen die er worden gegeven toch nog in de hemel voor dat arme Sion de Getuige Zelf is Die staat te schitteren voor Gods aangezicht, gelijk de maan bevestigd is. Dat er een waarachtige Getuige is. Dat is een troost. Dat is eigenlijk de enige troost. Waar het getuigenis verdonkerd wordt en verdoezeld, dat er een waarachtig Getuige is, Die in Zijn Woord getuigenis geeft.

Het Begin der schepping Gods.

Dat wil niet zeggen, zoals de Jehovah's getuigen deze tekst misbruiken - die

OPENBARING 3 : 19

loochenen het eeuwige Zoonschap van Christus - die zeggen: Hij is geschapen aan het begin van de schepping of voor de schepping, toen is de Zoon geschapen, en Hij is later Gods Zoon geworden, maar Hij is een schepsel. Dat heeft er hier niets mee te maken.

Hier wil het zeggen, het Begin der schepping Gods: De Oorsprong, als het ware, de aandrijvende Kracht in de schepping Gods. Dat God door Hem het begin daarstelt van de schepping, dat zonder Hem geen ding gemaakt is, dat gemaakt is.

Een mens kan weleens filosoferen over de schepping. Dat deden ze in Laodicea ook. Want ze waren rijk en ze hadden er de tijd voor om te denken en om te lezen over allerlei problemen. Maar hier noemt deze tweede Persoon, de Koning de Kerk, Zichzelf: Het Begin der schepping Gods. Uit Hem, door Hem heeft de Vader alles gemaakt, dat gemaakt is.

Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet! Dat is de droeve stand der gemeente, onze eerste gedachte.

Ik weet uw werken.

Er wordt verder helemaal niets opgenoemd. Geen goed en geen kwaad. Dat is het opmerkelijke. Geen goed en geen kwaad. En dat de Heere er dwars doorheen ziet. Ze leven niet - tenminste ik kan het er niet uit opmaken - zozeer in gruwelen, die gemeente. Ik lees niet dat het leerstellig zulke kettters waren, zoals bijvoorbeeld de Jehovah's getuigen of de Arianen en noem maar op, al die mensen. Nee.

Welnee, zo is het heden ten dage nog

Je moet echt niet denken dat je ze zo gauw kunt betrappen op dit en op dat, en dat je zegt: Tjonge, jonge, wat een leugenleer. Helemaal niet. Ze kunnen nog precies een oud-vaderlijke betoning geven van het werk des Geestes in de harten. Maar dan is het nog niet te zeggen dat er warmte of kou is, in dit geval warmte. Dat wil het nog niet zeggen. Dan kan het nog een hele lauwe, akelige, smakeloze bedoening zijn, waar, je zou haast zeggen, een gemeente, of de mensen allemaal successievelijk het moeras in worden gedrukt, dat er geen leven is. Waar de mensen zeggen: Ja, hij heeft toch wel gelijk. Hij heeft gelijk, maar hij staat mijlenver boven ons, die man, of die vrouw.

Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet!

Zijn ze altijd zo geweest?

Nee, dat geloof ik niet.

Er zullen erbij zijn die nooit heet geweest zijn en die altijd koud geweest zijn. Dat zal. In één huis zijn gouden, aarden, zilveren vaten, vaten ter ere en vaten ter onere. Laat het tesamen opwassen. Wij kunnen niet onderscheiden, wij zijn geen hartekenners. Maar je voelt wel aan, toen het waarachtige Woord daar gepredikt werd, och, toen zal het heus niet zo geweest zijn dat ze voor de aardigheid gezegd hebben: Ja, laten wij hier ook maar een christelijke kerk maken; dat lijkt ons wel wat. Ze hadden afgoden genoeg.

Dus, wij dienen wel te veronderstellen dat de Heilige Geest daar wonderen gedaan heeft en dat zij ook het Woord hebben ontvangen met blijdschap. Dat er dode zondaren zijn levend gemaakt en tot het waarachtig geloof zijn gebracht.

Lauw, maar ze zijn warm geweest.

OPENBARING 3 : 19

Ze zijn ook koud geweest. Toen waren ze nog heidens. Of, als je het christelijk wilt zien, dan waren ze helemaal zo'n beetje een geestloze belijdersstand zondermeer.

Maar dat was het ook nog niet helemaal, dat was het moeilijke.

Je kon niet direct zeggen: Het zijn allemaal geestloze belijders, daar. En je kon ook niet zeggen: Het zijn waarlijk gelovenden in de Heere Jezus Christus, in de vrucht en in de praktijk van hun leven. Dat kon je ook niet zeggen.

Daarom is het zo droef: Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet.

Je zou zeggen, als het nu helemaal geestloze belijders waren, dan was er maar één boodschap: Ontwaakt, gij die slaapt en staat op uit de doden en Christus zal over u lichten. Dan zouden er wonderen kunnen gebeuren.

Of, als ze nog heiden waren geweest, midden in de afgoden, vervreemd van de verbonden en de beloften, en God had er Zijn Woord tegenaan geworpen, dan hadden ze eronder in elkaar gezakt. Daar waren er zeker geweest. Dan waren ze bekeerd geworden. Dat had gekund.

En als ze heet waren geweest?

Dan was het goed geweest. Dan had de Heere gezegd: Gij hebt kleine kracht, maar gij hebt Mijn Naam niet verloochend, en gij hebt in Mijn Naam geloofd.

Maar nu die tussenstand.

Je kunt niet zeggen: Het zijn geestelijk doden, onwedergeboren mensen. Want die merken er toch niet op. Die merken er niet op of dat je ze uitscheldt of vriendelijk praat of hard praat. Zwaar geschut of licht geschut. Daar donderen Gods kanonnen nooit voor. Nooit. Die horen niets.

Maar dit. Dit gaat over de Kerk. Och of gij koud waart of heet. Het is net alsof de Heere Jezus zegt: Wat nemen jullie een ellendige stand in voor Mijn aangezicht. Wat hebben jullie een ellendig leven. Wat is het met jullie laag afgelopen.

Want Hij zegt: Omdat gij lauw zijt, en koud noch heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Dat is het lauwe water, dat onsmakelijk is, bah. Je kunt beter koud water hebben of werkelijk warm. Zo zijn jullie ook, zegt de Heere, zulke ellendige zondaren, zo'n stand neem je nu in.

Betekent dat dat ze overal niet warm voor lopen? Nee, helemaal niet. Maar dat betekent dat de glans van Zijn genade is uitgeblust, die is bedekt. De kracht des Evangelies is hen niet tot spijs, tot ondersteuning. En dat is een verschijnsel, geliefden, dat maar al te vaak gezien, gevonden en ervaren wordt. Zie eens in uw harten. Waar is de blijde mare, de innerlijke kracht, die uit dat Woord, uit Zijn Getuigenis, uit Zijn goedheid sterkt in het strijdperk van dit leven? Wat een lauwheid. Een mens praat over de hemel en hij zit met vijf, zes, tien handen in de modder te wroeten. Hij praat over de hel en terwijl zit hij een gebakje te eten. Hij staat met veel ernst zijn medemens toe te roepen, dit en dat, en hij meent er geen spaan van. Lauw.

Verwar het nu ook niet, dat heet in verband staat met hard te schreeuwen en te brullen en tekeer te gaan. Zo niet. Dat niet. Dat is ook een gevaar waar velen door worden bedreigd. Dat zegt Huntington: Dat is één van de grootste gevaren, zulk een leraar. Want dan, zegt hij, weet je nooit wie het nu eigenlijk doet, de beweging in de harten, het woord met de kleine 'w', ons woord, of het Woord met de grote 'W'. Dat is moeilijk dan te onderscheiden. Dat je hebt er, de ene mens is er bevattelijker voor

OPENBARING 3 : 19

dan de andere, die alleen maar wakker worden als er een demagoog optreedt, hetzij in de politiek of in de godsdienst, of zo. Dan heeft hij wat dat betreft al voor negentig procent gelijk gekregen en de zaak gewonnen, als hij er met een bepaalde macht en majesteit achter staat.

Och ja, ik prijs de slapheid niet en de lauwheid daarin, de kalmte, altijd. Daar gaat het niet over. Maar bedenk wel dat daarin de onderscheidenheid der gaven en des Geestes is. Maar dat mag de doorslag niet geven. Het gaat hier om de geestelijke stand hier op aarde in de Kerk. En omdat gij nu lauw zijt, zegt de Heere, noch koud, noch heet, Ik zal u uit Mijn mond uitspuwen.

Waarom? Waar bestaat dat nu uit?

Want jullie zeggen: Ik ben rijk, en verrijkt geworden.

Ik ben rijk en nog rijker geworden.

Hoe bedoelen ze dat?

Stoffelijk en geestelijk.

Vroeger waren ze rijk. Nu zijn ze bekeerd en nu zijn ze nog rijker.

Vroeger hadden ze heel wat betekenis, nu zijn ze nog christelijk erbij, nu erven ze nog koninkrijken straks ook, hier hebben ze al een heel koninkrijk, we zijn nog rijker geworden.

Rijk en verrijkt.

En ze zeggen nog niet eens: Dat heb ik van de duivel gehad. Nee. Dat hebben we aan Jezus te danken, zeggen ze, aan Jezus te danken. En we hebben geen ding gebrek.

Dat is wat.

Deze mensen, dat moet je goed begrijpen, zijn geen mensen die hiermee bedoelen direct in de eerste plaats alleen: Kijk eens, de kelder zit vol met aardappels en de kast zit vol met brood en de portemonnee zit vol met rijksdaalders. Maar het zijn mensen die nergens gebrek aan hebben. Aan geloof niet, aan liefde niet en aan hoop niet. Ze hebben alles.

Maar ja, op hun manier dan en naar hun maatstaven. Vergeet dat niet!

Want God legt vaak een andere maatstaf.

Maar ze hebben alles. Ze hebben alles van de Heere gehad, denken ze. Maar dat ze daar, als het ware, je zou bijna zeggen, als lijken en verstorvenen zo maar door liggen te gaan, daar hebben ze helemaal geen erg in. Dat Gods Woord een doorgaand werk is in de harten, altijd weer. Dat stilstaand water gaat ontbinden, daar hebben ze geen erg in. Dat ze altijd van de ene nood in de andere terecht komen, omdat ze zondaren zijn en blijven tot de laatste snik van het leven. Dat ze altijd weer terecht komen in het verdoemelijke van zichzelf en in het eeuwig wonderbare dat God weer opnieuw - want ze zeggen weleens: Eén keer, maar een zondaar wordt wel duizend keer zalig gemaakt in zijn leven, wel duizend keer, elke keer weer is het opnieuw een wonder. Daar hebben ze geen erg in, want ze ZIJN er, deze mensen. Ze ZIJN er! Wat moet er nog meer? Burgerlijk gaat alles goed, geestelijk gaat alles goed, kerkelijk gaat ook alles goed. Er is op geen enkel terrein iets te klagen. Gij zijt goed en goeddoende. Dat kunnen ze best gezegd hebben.

Och, het is toch niet uit te spreken, arglistig is het hart, zegt de Heere, ja dodelijk, meer dan enig ding, wie zal het kennen? Ik, de Heere. Hij proeft de nieren, Hij kent

OPENBARING 3 : 19

het hart. Dat wisten ze allemaal.

Kijk, waar een zondaar nu doorgaans niet van weet, maar wat hem als een eeuwig wonder in de oren gaat klinken als de Heere zegt: Gij zijt rijk. Dat weten zij allemaal. Dat ze zo rijk zijn. Je treft er niet die innerlijke spanning in waarvan de apostel spreekt: Als niets hebbend en nochtans alles bezittend; als arm doch vele rijk makende; als verleiders en nochtans waarachtigen. Dat is geen vloeiend verhaaltje, maar dat is de ervaring in dat Goddelijk nochtans om aan de ene kant een verdømmeling te zijn en aan de andere kant zalig te worden omdat God het wil.

Ja, dan kan je zeggen: Dat is een mens toch maar één keertje Nee, daar wil de Heere nu juist de lijn heen hebben, daar wil de Heere nu juist een zondaar op dat pad brengen, dat hij niet gaat denken: Hè, hè, hier zit ie, de man. Kijk, het wil niet zeggen dat een mens in zijn staat en zo altijd maar alles te grabbel moet gooien en moet twijfelen. Zo bedoel ik het niet. Maar, het gaat nu eens om zijn leven, wat hij hier op deze aarde leeft. Dan zegt de apostel: En wat ik in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft. En wat is dat voor een weg? Dat is een weg van ondergang, van afbraak, van telkens opnieuw met je hoofd tegen de muur lopen, van telkens opnieuw zeggen: Ik ben onvernuftiger dan iemand, telkens weer de ontdekking te doen: Wat ben ik een dwaas, een zot kind, altijd dwalen zij, zij kennen Mijn wegen niet. Maar ook, als het God behaagt, telkens weer gebracht te worden, bij vernieuwing, tot die oefening des geloofs: Hij heeft het beloofd, Hij is getrouw, verlaat toch niet wat Uw hand begon, o Levensbron, wil bijstand zenden.

Heb je weleens bedacht dat wij ons, als het aan ons overgelaten wordt, eeuwig dood zondigen. En wij zijn daarin zulke vreselijke mensen, dat er niets is wat ons in onze loop kan stuiten. En dan kan je zeggen: Ja, dat zie ik, want als ik zo naar die wereld kijk, het is nooit genoeg. Ja maar, zie je het nu ook in jezelf? Dat je zegt: Wat zit er een onstuitbare gang in des zondaars ziel naar de rampzaligheid. Omdat hij God zijn Schepper de rug heeft toegekeerd, plukt hij de wrange vruchten van zijn eigen verderf.

Voel je nu aan dat het levensgevaarlijk is als wij dit gaan loochenen, dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God. En we gaan zeggen: Ik ben rijk en verrijkt, ik heb geen dings gebrek. Terwijl we aan alles gebrek hebben. Allermeeest wel gebrek aan de zelfkennis en de verootmoediging, dat we zulke stakkers zijn, zulke niets-waardigen, dat we daar zo'n gebrek aan hebben. En we zeggen: We hebben geen dings gebrek. En dat gaat hier onder de dekmantel, daar hoef je niet aan te twijfelen, van het Evangelie, dat we meer dan overwinnaars zijn. Zo kan de mens met de beste waarheid in niets anders rondzwemmen dan in zijn eigen modderwater. Zo is een mens nu.

En gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.

De grondtekst is nog iets sterker. Want er staat eigenlijk: En gij weet niet dat gij zijt DE ellendige, DE jammerlijke, DE arme, DE blinde en DE naakte.

Natuurlijk, ze zullen best ook wel gezegd hebben dat ze behoren tot de zondaren, zoals alle mensen tot de zondaren behoren. En het hoort er zeker bij als je een christelijke opvoeding gehad hebt, om te zeggen dat je niet volmaakt bent en dat je

OPENBARING 3 : 19

ook een zondaar bent.

Maar nu zegt de getrouwe Getuige zo speciaal: Gij weet niet dat gij DE ellendige zijt. Dat weet je niet. Je bent wel een ellendige, je bent wel een arme, een jammerlijke, een blinde, een naakte, misschien wel, in je woorden. Maar dat je nu DE jammerlijk bent, DE ellendige, DE zwerver, zonder dak.

Waarom?

Waarom zegt de Heere dat? Ellendige? Hoe kan dat volk dan nog ellendig in deze zin genoemd worden? Die toch eenmaal Ja, zo praten wij omdat we geen zelfontdekking hebben. Daarom praten wij zo. Omdat wij denken dat we met eenmaal genoeg hebben en dat we er dan wel komen met onszelf. Maar de dichter zegt: Hij is de menigvuldige verlossingen mijns aangezichts en mijn God. Dat is Jakobs God. Als de Heere hem alleen in Bethel geholpen had, als hij het daar nu mee moet doen en hij moet daar tenslotte alles mee goed krijgen dan was hij geen steek verder gekomen. Nooit meer! En dan kan je zeggen: Het is genoeg. Er is niets genoeg, mensen, HIJ is ALLEEN genoeg. HIJ ALLEEN! Er is niets genoeg, in die zin. Hij alleen is genoeg!

En gij weet niet dat gij zijt DE ellendige.

Met ander woorden, daar komt dat element terug wat ik net zei, kijk, ze praten er nog wel over, over het Vaderhuis en het hemels huis. Daar praten ze misschien nog wel over, maar er zit niets in. Het is het opzeggen van ijdele woorden, of, van goede woorden, maar het koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden. En als je nu zegt: Hè, hè, wanneer zal ik nu eens opgaan tot Gods altaren. En de praktijk van je arme ziel staat er lijnrecht tegenover. Dan zeg je: Ja klets dan niet zo akelig, daar klopt iets niet. Gij weet niet dat gij zijt ellendig. Jullie weten, zegt de Heere, dat je een dak mist, je doet wel net alsof je hier op aarde als vreemdelingen en bijwoners wandelt en dat je als het ware het betere Vaderland zoekt, want het is hier niet. Maar je bent niet DE ellendige, DE dakloze. Je bent niet die nameloze ongeluk, die bij de aan-, maar ook bij de voortgang, elke keer weer, tegen de grond gaat, wat hij ook genoten heeft, wat hij ook gesmaakt heeft, wat hij ook gekregen heeft, tegen de grond gaat elke keer weer. Het hoeft niet letterlijk, maar figuurlijk. Het kan letterlijk ook, maar ook figuurlijk. Dat wil zeggen, hij krijgt het niet voor elkaar. Dat weet je nu niet, zegt de Heere, dat je zo'n ellendige bent. Want dan zou je ook bij ogenblikken in waarheid zeggen: Wanneer zal ik naderen voor Uw ogen, in Uw huis Uw Naam verhogen? Als je DE ellendige bent, maar anders niet. Dan zeg je het ook wel, maar je denkt bij jezelf: Ik zou me geen raad weten als het gebeurde. Maar DE ellendige, DE dakloze, DE uitzienende naar een stad ter woning, naar een land dat Hij gemaakt heeft om ellendigen daarin te doen wonen

Gij weet niet dat gij zijt ellendig, jammerlijk, - dat betekent dat je een bejammerenswaardige toestand inneemt. Dat je zo'n stand inneemt, eigenlijk, dat ik moet zeggen: Ween over uzelf, want het is jammerlijk - en arm, dat weet je ook niet. Je denkt dat je een kleed hebt, maar dat kleed van jullie, waar is dat terecht gekomen? In de opbergkast van je hoofd. Is het nooit in het hart geweest dan? Zeker wel, maar het is in het hoofd terecht gekomen. Ze weten het nog wel te zeggen, hoor. Ze weten het wel te zeggen, dat ze een kleed hebben, want tenslotte je moet niet denken, die mensen hebben het Evangelie gehoord, dus ze hebben heus wel gehoord dat er

OPENBARING 3 : 19

maar één gerechtigheid is die redt van de dood. Dat hebben ze heus wel gehoord. Ze zullen heus niet zo blind geweest zijn dat ze bedoeld hebben, of dat ze eigenlijk openlijk gezegd hebben: We willen er niets van horen of we willen er niets mee te maken hebben. Nee. Want ze hebben met blijdschap dat kleed ontvangen. Maar waar is het? Het bestaat alleen nog maar in de woorden. Maar de innerlijke blijdschap die het hart doet getuigen: Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad, die is weg. En de innerlijke hoop, dat Hij nog verlossen zal. Och, dat is vanzelfsprekend. Natuurlijk.

Gij weet niet dat gij zijt arm, DE arme.

Dat je maar met wat vodden en lompen rondloopt. Ja, en dan moet je jezelf niet trachten vast te grijpen en te zeggen: Ja maar als die mensen nu toch bekeerd zijn geweest, dan zijn ze arm, maar rijk. Nee, zo moet je het niet draaien, want de Heere vergist Zich niet. De Heere noemt het: DE arme. En dat weet je niet, zegt de Heere. Want je leeft als het ware maar bij de gedachte en bij dit en bij dat, maar waar is nu het heden? Waar is nu het heden? Waar is de armoede van vandaag? Of van deze week? Waar is die armoede? Ik heb helemaal niets gehoord, zegt de Heere in de hemel, Ik heb niets gehoord. Ben je zo braaf geweest, vandaag soms? Ben je zo heilig geweest, vandaag? Is er helemaal niets te zeggen? Helemaal niets?

Dan zegt de Heere: Je kent jezelf niet. Gij weet niet dat gij zijt arm, anders zou Ik je horen. Dan zou Ik ook vandaag of van de week gehoord hebben: Ach Heere, verzoen en vergeef, want ik ben toch zo'n ellendeling, ik ben toch zo'n opstandeling, ik ben toch zo'n verkeerd en verbasterd zondaar, vergeef me toch.

Want dan ga je niet één keer, maar dan ga je duizenden keren, met heel je eigen zaak omver. En dat gaat voortdurend maar door. En, het is dat de Heere naar Zijn wijze raad hier Zich ook openbaart in het leven aan de zondaar, maar anders dan zegt hij weleens: Dan zou ik niet weten waar dat ooit aan moest landen, als de Heere niet de Amen was, en dat bij de voortduur in zijn leven bevestigde, dat Hij zei: Sta op Elia, eet, want de weg zou voor u teveel zijn.

Ik weet het, het is allemaal eigen schuld, maar als de Heere ons met die eigen schuld liet zitten, nou, dan staat het voor de zondaar zo vast, dat het alledroevigst met hem afloopt.

En ik zeg, dat is geen aangename stand om in te nemen, want dan kan je eigenlijk nooit iets goeds profeteren. Nooit goed. Het is geen aangename stand voor ons hoogmoedig bestaan als dat elke keer maar weer terugkomt, als je net denkt: Hè, hè, hebben we een aangename dag, een aangename week gehad, of zo. En 'bom' er overheen, daar ga je met alles ondersteboven. Dat is geen aangename zaak, misschien. Maar dan wordt je toch iets geleerd, dan wordt je onderwezen dat je arm bent, dat kom je aan de weet! Dat kom je aan de weet. Niet omdat iedereen een arme is, en dat je zegt: Och, och wat zijn de mensen toch arm buiten God en buiten Christus, maar omdat IK zo arm ben, zonder God en zonder Christus, dat het met geen woorden is uit te drukken. Dat ik zo'n ellendige ben.

Och ja, gij weet niet dat gij zijt ellendig, jammerlijk, arm en blind.

Want als je arm bent, dan zeg je ook: Heere Jezus, denk aan mij toch in genâ, om Uw goedheid de ere te geven. Want waar moet je anders op hopen? Waar moet je

OPENBARING 3 : 19

anders om vragen? Als je nu helemaal niets uit je zak kunt halen en zeggen: Nu, hier is het, Heere, hier is Uw rantsoen voor deze dag of voor deze week. Als dat nu niet kan? Wat dan? Dan blijft er niets anders over dan: Gedenk, bepeins Uw vastgestaafd verbond, geef dat Uw hart toch eens in liefde ontvonken, dat mijn ellendige, ijskoude, harde hart eens mag smelten voor Uw hart. Dat is armoede.

En blind.

Dat weten ze ook niet, want ze zien. Wat zien ze? Het Evangelie. Ze zeggen zelfs nog Jezus te zien. Want het zijn geen kettters, het zijn geen Jehovah-getuigen. Nee, het zijn ook geen remonstranten, het zijn geen anti-nomianen of nicolaïeten, zoals de Heere ze noemt. Nee, dat zou ik nog zo niet denken. Want ze zien.

Ja, en dat is nu net het ongeluk. Ze weten niet eens dat ze blind zijn. Daarom verstaan ze ook niet in deze stand: Ontdek mijn ogen dat ik toch aanschouwe de wonderen van Uw wet. Nee, dat hoort er zo bij, een stukje lezen. Ja, zulke vervloekelingen zijn wij nu. Dat hoort erbij. Dat zou je niet graag overslaan. Nooit. Natuurlijk niet. Maar je moet maar eens kijken hoe een mens lezen kan. Zet jezelf maar eens voor de vraag. En als je dan toch voor God zo'n christen blijft? Wat denk je dat de Heere dan zegt? Gij weet niet.

Als je dan van tafel opstaat en je gaat weg met een zelfvoldaan gevoel. Wat denk je dat de Heere Gij weet niet dat ge zijt blind. Je hebt wat letters zitten bekijken en je hebt wat klanken opgedreund, maar ge weet niet.

Met een zondaar is het anders. Die het weet is een gelukkig mens, al is hij nog zo ongelukkig. Want die gaat naar zijn werk of die gaat hier of daarheen en zijn hart slaat hem en slaat hem tegen de grond en zegt: Lage zondaar, de krant kon je nog wel lezen, maar het Woord Gods, dat kon je niet lezen. En die gaat het bekennen: Ja, Heere, en dat ben ik nu moedwillig en vrijwillig geworden, zo'n blinde.

En naakt.

Want ze hebben een kleed. Welk kleed hebben ze daar? Het kleed van de Heere Jezus. Dat denken ze. Ja, maar als dat kleed nu, weet ik waar, hangt te beschimmelen - ik druk het een beetje profaan uit, maar met eerbied gesproken - in de kelder of op de zolder of in de kleerkast en je spreekt erover als je bezit. Heb je die jas weleens gezien? Zal ik je die jas ook eens laten zien? En dan heb je het over de gerechtigheid van een Ander. Misschien heb je hem weleens aangehad. Dat kan best, hoor. Dat je hem met blijdschap gedragen hebt, verwarmd, beschut, je naaktheid bedekt. En dat je in zo'n ellendige stand van het leven terecht komt, dat je hem, met eerbied gesproken, in de kast hangt, en dan laat je hem nog weleens zien. Maar heden, heden, zegt de man, waar zijt ge dan heden met uw naaktheid, wat hebt ge heden aan? Waar gaat heden het hart naar uit? Deze dag?

Nu ja, zo kan een mens nu met ontvangen genade op een weg terecht komen dat het alleen de eeuwige liefde Gods is die hem vasthoudt, anders tuimelde hij hals over kop de rampzaligheid in. Zo zou het met hem gaan.

Dat is een droeve stand. Die stand gunnen we elkaar niet. Je leest het niet in alle gemeenten. We gunnen het elkaar niet, maar de tegenstelling hiervan gunnen wij elkaar wel. Om wel te mogen zijn wat de Heere hier zegt en te worden en te blijven

OPENBARING 3 : 19

door de krachtige werking des Geestes. Want dat is zo slecht nog niet. Ze denken daar dat het zo slecht is, jammerlijk, arm, naakt en blind te zijn. Dat zijn al die onbekeerde mensen daar in Laodicea, die schatrijke zwelgers. Dat is niet best. Wat zijn wij dan toch rijk, zeggen ze. Maar ze weten er helemaal niet van om nog een graadje lager te zakken dan die zwelgende Laodiceërs, voor God. Dat ze zeggen: Heere, dat is nog maar kinderspel wat ik hier om me heen zie bij al die wereldse mensen. Want ik ben een wereld van ongerechtigheid. Daar weten ze niet van. In die zin mogen we elkaar wel gunnen om dat te mogen ontdekken, wie en wat wij geworden zijn.

Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden.

Ik raad u.

Nu gaan we des Heeren trouw zien.

Zijn bestraffing hebben we gehoord, ten dele.

Zijn trouw: Ik raad u. Raad, dat stond er ook in, ja.

Zijn raad en liefde, laten we het ineen vatten.

Ik raad u.

Ja, de Heere is een vriendelijke Herder. Hij begint niet direct met te slaan, te steken en neer te maaien. Nee, dat doen mensen. Die wringen maar met hun schouders en hoorns alles weg wat in de weg komt en wat niet helemaal beantwoordt aan mijn idee. Maar de Koning weet alle dingen.

Ik raad u.

Zijn Naam is RAAD.

Hij wil eigenlijk zeggen: Er is hier sprake van een liefdesbetrekking, kinderen. De Heere is hier niet bezig tegen slaven. De Heere is hier niet bezig tegen die in Sinaï geboren zijn, tegen Ismaël en tegen Hagar, geestelijk gezien dan. Nee. De Heere is hier bezig tegen degenen, Ik noem u niet meer dienstknechten, maar vrienden. Want een dienstknecht weet niet wat zijn heer doet. Daarom die tedere liefde. Kijk, en dan moet je er eens op letten, een kind gaat alleen maar overstag met zo'n woord. En iemand uit het verbroken werkverbond, die heeft een vloek en een klap en dit en dat nodig en dan gaat hij even over de kop, misschien, maar hij kruipt toch gelijk weer overeind, omdat hij niet waarachtig over de kop gaat. Het is meer een schrik. Zoals je opeens een doodsschrik kan krijgen, in een ogenblik, dat je je een ongeluk schrikt. Zo is het bij Sinaï.

Maar hier gaat het over Sion. Dan zegt de Heere: Ik raad u, dat gij van Mij koopt.

Kijk en dat is fnuikend voor die zondaar, fnuikend voor die lauwe ellendige vaatdoek, fnuikend voor hem. Dan gaat zijn hart beven. Dan gaat zijn ziel trillen.

Ik raad u. De Koning spreekt. Die enige beminlijke Koning. Die geen lust had aan onze dood. Die onderscheid maakte waar geen onderscheid was. Die ons voort had kunnen laten wandelen buiten Hem, eeuwig en altoos. Hij, onze Herder.

Dat doet nu de liefde.

Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud.

Kopen?

OPENBARING 3 : 19

Daar heb je het alweer, de mensen maken overal zo'n probleem van. Het mag van mij gerust blijven staan, kopen. Er staat eigenlijk - laat ik het nu eens letterlijk zeggen, met eerbied - Ik raad u, dat gij bij Mij in de winkel komt. Zo staat het er eigenlijk. Of, dat gij bij Mij op de markt, waar toen de winkel, de verkoping, was. Begrijp je?

Dus je kunt hier niet uit ophalen, van je moet iets betalen en iets kópen. Dat zit er in de grondtekst absoluut niet in. Maar er staat: Ik raad u, dat ge bij Mij terecht komt, in Mijn voorraadschuur, bij die meerdere Jozef. Dat raad Ik u aan.

En als je het woordje 'kopen' wilt handhaven, dan zou je haast zeggen, hoewel de zondaar ook daar onbekwaam toe is, maar onder beding van het werk des Heilige Geestes: Ik raad u, dat je heel je ellendige ik, je hele stank en stand, bij Mij inlevert, Ik heb wat beters voor u. Ik heb wat beters voor u, want het goud is hier verzinnebeelding van die Borg en Middelaar, Die er als goud beproefd uitgekomen is.

Hadden ze dat dan niet?

Och, de Heere rekent nooit zoals mensen rekenen. De Heere rekent zo nooit. Dat doet de Heere niet. Als je tegen Petrus zou zeggen, die man had het toch ook, die was toch ook bekeerd, die was toch ook wederomgeboren, maar je weet toch zelf dat de Heere zegt: Als ge eens bekeerd zult zijn; en later zegt de Heere: Toen gij jonger waart, gordet gij uzelf, als ge oud geworden zult zijn zal u een ander gorden en brengen waar gij niet wilt. Dat is wat. Waar gij niet wilt en toch er gebracht worden. Dus ik bedoel, kijk, de Heere spreekt nooit schematisch, maar Die komt zo in ons leven, in het heden in. En dan moet je niet denken, kijk eens, een mens kan weleens zeggen: De Heere Jezus is....., ik heb eens..... Maar is de werkelijkheid niet eigenlijk zo dat wij hebben altijd Hem nodig, al voelen we het niet altijd, dat is erg genoeg, al geloven we het niet altijd. Wij hebben de gedachte dat we Hem de ene dag meer nodig hebben dan de andere dag. Omdat we het de ene dag een beetje slechter doen dan de andere dag, misschien. Maar al we onszelf eens leerden kennen, dan zou je zeggen: Iedere dag, Heere, de verzoenende kracht van Uw bloed te ervaren in de arme zielen. Want iedere dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.

Goud, beproefd, zeven malen, in een aarde smeltkroes gelouterd. Waar alle schuim, Hij had geen schuim, dat mag ik niet zeggen, maar ik bedoel dan met schuim, waar Hem het bloedig zweet werd uitgedrukt en het bloed Hem op het hoofd gelopen is, onder de hoon en de smaad en de spot, waar Hij in zwakheid des vleses gekruisigd is en beproefd als goud daaruit is gekomen.

Zie je, je kunt wel zeggen: Ik heb het, maar de apostel Paulus zegt: Dat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding. Daar wil hij eigenlijk mee zeggen: Ik weet er nog zo weinig van, Heere, leer mij er toch iets van, geef me er iets van te verstaan.

Opdat gij rijk moogt worden.

Opdat gij waarlijk op weg zoudt zijn als arme, nochtans rijk, die deelt in de belofte Christi, daar Hij rijk was is Hij arm geworden, opdat Hij uw armoede zou vervullen met Zijn rijkdom en witte klederen. Dat is het kleed van Zijn heil.

Laten we de volgende keer deze brief beëindigen met een slotwoord op deze zeven brieven.

OPENBARING 3 : 19

Laten we alleen nog even iets noemen.

Zo wie Ik lief heb, die bestraf en kastijd ik.

Kan je het nu begrijpen?

Dat is nu des Heeren werk, daar zijn ze nu onder versmolten. Want ze zijn niet zomaar van de kaart geveegd, hoor. In 1450 ongeveer is het pas door de Turken verwoest, maar er zijn nog diverse synodes gehouden en ook nog diverse bisschoppen en martelaren geweest in Laodicea, uit de geschiedenis bekend. Dat is een teken dat de Heere Zijn doel bereikt heeft. Een bewijs daarvan. Anders had het zolang niet bestaan. Want de uitdrukking 'uit Mijn mond uitspuwen' duidt in haar verband aan: Ik ben bezig om u uit te spuwen. Dus er zat niet veel ruimte tussen. Maar dat dat nu liefde is, ook nog liefde als de Heere Jezus ons uitspuugt. En dat Hij ons door Zijn lieve Geest leert wat een walgelijke, laffe, smakeloze deugnieten wij zijn.

Nu, liefde. Kijk, dan breekt het hart van de zondaar een ogenblik, door die lieve Geest bearbeid, in tweeën, en zegt: Heere, hoe is dat mogelijk? Want als U dat stelletje vagebonden weg had gedaan, had U geen onrecht gedaan. Maar nu is het allemaal nog liefde. Als U zegt: Gij weet niet dat gij zijt jammerlijk, dat is liefde. Dat doet Vader met Zijn kinderen. Hij houdt ze boven het vuur, maar Hij gooit ze er nooit in. Hij houdt ze boven het water, maar Hij laat ze niet verdrinken. Hij wil alleen maar ze op hun plaats brengen, en zeggen: Kinderen, wat is u gij hardslapende?

Denk nu eens aan de bruid. Zie Ik sta aan de deur en Ik klop. Daar moet je echt geen zaakje op Arminiaanse leest geschoeid van maken. De knop zit aan de binnenkant, zegt Johan de Heer, die moeten wij open doen. Och

Maar je moet er ook niet net zolang mee goochelen totdat de waarheid eruit weg is. Want dat deugt ook niet. Maar het gaat hier over de bruid. En wat lees je dan in het Hooglied? Daar was de stem mijns Liefsten. Doe Mij open, Mijn liefste, want Mijn haarlokken zijn vervuld met dauw. Daar lag de bruid te slapen. En slaperig en ze had weinig lust om op te staan. En ze zegt: Ik heb mijn schoenen uitgetrokken en mijn rok. Hoe zou ik het allemaal weer aantrekken? En ze is te laat. Niet te laat, hoor, maar, de bruidegom gaat weg. Die gaat weg, want Hij is een Bruidegom in liefde, maar ook een Bruidegom die gaarne geliefd wil zijn. En daarom, de handvaatsels druppen van Zijn handen, van de mirre die Hij achterlaat op de handvaatsels van het slot. Dat was niet van de bruid, dat was van de Bruidegom. Je zou haast zeggen: De geur, de stem, want ik sliep, doch het hart waakte, Zijn zaad blijft in Hem. En dan gaat ze overeind. Dan vliegt ze overeind, maar Hij is weg. De deur open, ze ziet Hem niet. Ze komt de wachters tegen, die slaan haar. Ze komt mensen tegen: Hebt ge Dien gezien Die mijne ziel liefheeft? Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet. Dat is het beeld.

Zie eens wat een liefde. Hoe dat de Heere Jezus de liefde opwekt. HIJ wekt ze op, HIJ maakt ze wakker. Hij geeft Zijn gemeente nooit prijs.

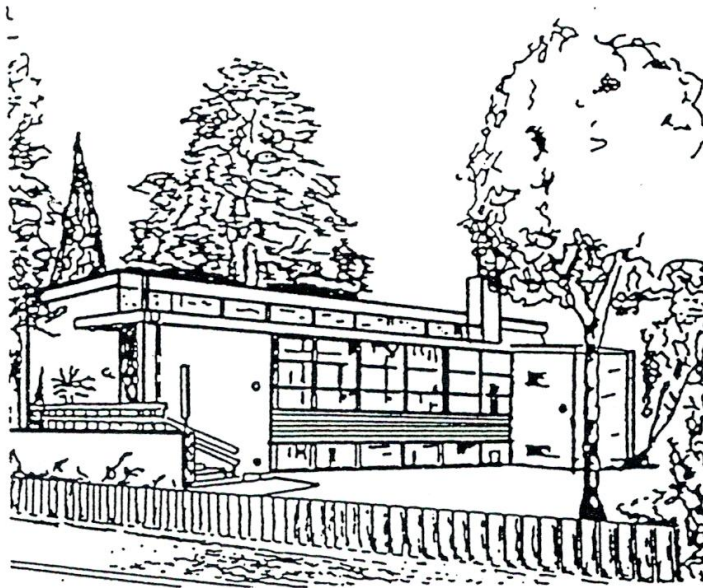
Als je dat nu gelooft, dan zeg je ook van harte: Heere, o, als we aan mogen komen, door Uw eeuwige gunst, in dat land en hier reeds in beginsel, wat zullen we dan Uw Naam en deugden eeuwig prijzen, dat U dat nog binnen hebt willen brengen, dat volk, dat ellendige, hoogmoedige, van zichzelf vervulde, maar lauwe volk naar de

OPENBARING 3 : 19

geest. Dan zal het een eeuwig wonder zijn. En dan zal de kern uit die brief zijn, dat heb ik goed gevoeld, niet: Mensen dit en mensen dat en zus en zo, maar: Ziet hoe grote liefde de Vader ons gegeven heeft dat wij - en denk dan bij die 'wij' aan wat je hier allemaal gehoord hebt en gevonden hebt in dit hoofdstuk - kinderen Gods genaamd mogen worden. En dat Hij niet tien keer, niet honderd keer, maar ontelbare keren terug komt op Zijn eigen werk, en anders was het verloren.

AMEN

Kerkdienst van de
hervormd gereformeerde gemeente
te Hilversum

Ds. D. Ch. OVERDUIN

Openbaring 3 : 19

Dinsdag 22 september 1970